

**BINNENGEKOMEN
TEAM DOCUMENTSERVICES
D.D. 26-02-2019
No. 2019-06728 (Ruimte)
No. 2019-06729 (Raad)**

Verzonden: dinsdag 26 februari 2019 14:21

Onderwerp: Milieuzone 2030

Satire kan soms een verhelderend beeld schetsen van de werkelijkheid. Daarom dit perspectief onder het motto " Maastricht, daar zul je wonen".

Gaarne ter beschikking stellen van de raadsvergadering van vanavond.

Gaarne delen met college en fracties.

PERSPECTIEF 2030

In Maastricht wordt in 2030 een milieuzone ingevoerd en de bewoners die binnen deze zone wonen dienen dan hun benzine/dieselauto ingeruild te hebben voor een elektrische. Dit geldt ook voor alle scooters. Het betreft hier ongeveer 8000 auto's en enkele duizenden scooters.

Een vooruitblik.

Maastricht oktober 2029.

Ex wethouder is al twee jaar weg uit Maastricht en sinds die tijd burgemeester van 't Jeuke-Meer (....)

Net op tijd, want zijn geesteskind, de milieuzone city Maastricht, wordt nu uitgerold en geactiveerd. In 2030 moet hij startklaar zijn. Dit plan zou oorspronkelijk 17 miljoen Euro gaan kosten. Dit is iets hoger uitgevallen: 41 miljoen Euro. Er was geen rekening gehouden met het vervoer van de politie, brandweer, ambulance en schoolvervoer. Ook de incasso van de overtredingen door Belgen en Duitsers werd ietwat onderschat. Dit fenomeen (ondercalculatie) is gemeengoed bij vrijwel alle gemeentes; je wilt tenslotte beleid ook wel eens erdoor drukken. Nou dan.

Ikzelf woon met vrouw, schoonmoeder en nog twee van de vier kinderen in de genoemde milieuzone. In dit gebied mogen binnenkort alleen nog elektrische auto's, vrachtwagens en scooters rijden.

Ik werk voor de helft thuis, veel mensen bezoeken nl. mijn kantoor en voor de rest werk ik buitengaats. Mijn vrouw doet veel huisbezoeken in het Heuvelland en is ook afhankelijk van een auto. Mijn oude schoonmoeder is zeer mobiel : bridgen, paardrijden, wandelen en een grote vriendenkring. Ze rijdt meer dan ons.

Door het instellen van de milieuzone moesten we alle 3 onze auto inruilen voor een elektrische. Kostte een mooie duit, $3 \times 28.000 \text{ Euro} = 84.000 \text{ Euro}$ (wel met kwantum/pakketkorting). We denken met twee laadpalen voor ons drieën toe te komen : $2 \times 3.600 \text{ Euro} = 7.200 \text{ Euro}$. Overigens was dat geen gemakkelijke keuze. Er zijn momenteel 51 modellen laadpaal. Bij ons in de straat staan iets van 17 verschillende types, dus we hoefden gelukkig niet te letten op uniformiteit. Uiteindelijk hebben we gekozen voor het model "Dohvemanssohren", van de firma "ZiendeBlind, Binnenhof 1 te Den Haag. Gelukkig maar dat we niet voor een duurder model hebben gekozen, want 60% van de tijd staat er iemand anders op deze parkeerplekken. Volgens de gemeente is daar weinig aan te doen; je kunt niet de hele city reserveren per parkeerplaats. Voor elke laadpaal dient steeds opnieuw een gat en sleuven gegraven te worden om aansluiting op het net te krijgen. Dat heeft letterlijk nogal wat voeten in de aarde. Gelukkig konden wij ze alle twee tegelijkertijd plaatsen. Bij het zien van al die laadpalen krijg ik soms nostalgische gevoelens. Gedurende tientallen jaren stond vroeger de hele city vol met duizenden losse parkeermeterpalen. Nu zie je een woud van laadpalen. Wel een woud in de herfst met al die verschillend gekleurde laadpalen en fluorescerende elektriciteitskabels. Wel jammer dat je met de kinderwagen, rollator of elektrische rolstoel over de weg moet omdat je anders achter die kabels blijft hangen. Onze twee thuiswonende kinderen hebben we een elektrische scooter moeten aanschaffen: $2 \times 4.100 \text{ Euro} = 8.200 \text{ Euro}$.

Alles bij elkaar toch al gauw zo'n 95.300 Euro; maar ja, het is voor een goede zaak.

Maastricht, bruisend eiland van voortvarendheid, is de enige stad van de (eu-) regio die deze milieuzone op deze manier invoert: **AMBITIE!**

Spijtig voor mij is wel dat ik bijna mijn hele bestand thuishouders kwijt ben, ze hadden geen elektrische auto. Nu maak ik maar wat meer kilometers naar mijn klanten toe.

We hebben (na 30 jaar) ook een andere huisarts moeten nemen, geen elektrisch auto. Je wilt tenslotte bij een spoedgeval wel geholpen kunnen worden. We selecteren nu niet meer op kwaliteit maar op elektrische auto.

Minder leuk is dat onze vaste schilder en tuinman hebben opgezegd, u raadt wel waarom. Boodschappen laten bezorgen door onze vaste wijnboer, supermarkt, bakker en SRV man is er ook niet meer bij.

Licht ontmoedigend is het ook dat onze vaste klusjesman naar een buitenwijk is verhuisd. Hij kon het zich niet veroorloven om zijn volledig ingerichte "klusbus" om te turnen naar een elektrische bus. Begrijpelijk.

Ietwat teleurstellend is het voor mij ook dat de ANWB geen garantie meer geeft om binnen de gestelde normen te kunnen opdraven, dat lukt alleen als er een elektrisch voertuig in de buurt is.

Belgische bierbrouwerijen en Franse wijnboeren mijden de city van Maastricht, gelukkig kunnen we het meeste in de buitenwijken wel nog krijgen. Rijd ik maar wat meer kilometers. Zonder meer choquerend is het feit dat lijkwagens en trouwstoeten van heinde en verre moeten komen; de meesten rijden op benzine en komen de city niet in. Gelukkig liggen er geen begraafplaatsen binnen de milieuzone. Nog niet.

Ronduit triest is het feit dat de concerten van André Rieu niet meer op het Vrijthof worden gehouden, maar voortaan op de Markt in Roermond. De logistieke/transport investeringen zouden veel te groot zijn. Rijden wij met z'n allen maar wat meer.

Pluspunt is wel dat de Maastrichtse carnaval door onze Hollandse landgenoten volledig wordt overgeslagen, niet iedereen heeft een elektrische auto. De grote optocht van de Maastrichtse carnaval is trouwens toch opgeheven, er bleken nog maar twee praalwagens uitgerust te zijn met accu.

Licht positief is ook het feit dat ik inmiddels al 7 kg ben afgevallen. Mijn favoriete pizzeria bezorgt niet meer bij ons. De enige pizzaboer die elektrisch vervoer heeft is zo'n vega Pizzakut, sorry Hut. Het moet maar.

Licht wrang is ook het feit dat mijn schoonmoeder het bridgen inmiddels heeft moeten opgeven. Haar bridgevriendinnen kunnen de city niet meer in. Gelukkig heeft ze haar paarden nog.

Onrustbarend vind ik het dat mijn twee zonen die in België wonen niet meer naar ons toe komen. Ze hebben vrij recent ieder een nieuwe auto gekocht. Benzine natuurlijk, kan ook niet anders, in België staan op dit moment zeer weinig laadpalen.

Bezorgd ben ik ook over het feit dat de verpleegster die al jaren elke morgen de steunkousen bij mijn schoonmoeder komt aantrekken niet meer kan komen; benzine hé.

Hardnekkige vrienden die toch de moed hadden om naar ons toe te komen probeerden hun auto te stallen op de door de gemeente aangewezen plaatsen iets buiten de stad. Ze probeerden met openbaar vervoer naar ons toe te komen. U begrijpt: eens maar nooit meer. Te lang geleden zijn we ze maar ter plaatse zelf gaan oppikken. Dan maak ik maar wat meer kilometers. Enigszins teleurstellend was het wel dat hun auto's waren leeggeroofd toen we ze 's nachts terugbrachten.

Met enige tegenzin moet ik constateren dat meubelen en witgoed alleen nog besteld kunnen worden bij firma's die elektrisch bezorgen. Het maakt de spoeling wel wat dun.

We zijn inmiddels wel wat eenzamer geworden; vrienden, kennissen, familie zien we bijna nooit meer bij ons thuis. Maar ja, het is sowieso erg rustig in onze buurt, je ziet er bijna niemand meer. Meer dan de helft van de speciaalzaken raakte zijn klandizie kwijt en is verhuisd naar de buitenwijken.

Emotioneel-economisch is het ook spijtig dat de beroemde Maastrichtse weekmarkten zijn gedecimeerd tot hele kleine lokale marktjes. De investeringen voor de meeste marktkooplui waren te groot. We gaan nu naar Heerlen. Eigenlijk best gezellig omdat driekwart van de

Maastrichtenaren daar nu verse vis en groente haalt. Wel jammer van die extra kilometers die we met z'n allen moeten maken.

Vakanties zijn ook niet meer als vroeger. In Duitsland, België, Frankrijk, laat staan Italië hoef je niet aan te komen met je elektrische auto; geen laadpalen. Mijn caravan moest ik sowieso weg doen; elektrische auto's hebben nog niet genoeg vermogen om zo'n ding te trekken. Nu vliegen we wat meer. Wel jammer van de extra CO2.

Of we het financieel kunnen bolwerken is de vraag. Naast die 94.000 Euro hebben we voor de vervanging van het gas/warmtepomp en huisisolatie ook al 58.000 Euro uitgegeven.

Misschien moeten we toch maar over de grens gaan wonen. Of zoals mijn vrouw opperde onze Vrijwillig Levensende Beschikking veranderen. Niet meer bij dementie of handelingsonbekwaamheid er een einde aan maken, maar op 31-12-2029. Spitsvondig voegde ze eraan toe dat als de werkelijk grote milieuvvervuilers niet onmiddellijk worden aangepakt dit laatste ook niet meer nodig is. Mijn vrouw geloofde sowieso al niet meer in GroenLinks. Die partij stelde voor om onder het douchen te plassen, dat scheelde water. Sinds zij een blaasinfectie had en elf keer per dag moest douchen/plassen stemt ze niet meer.

Dat plassen onder de douche gold overigens tot spijt van Femke niet voor Amsterdam. Er bleek bij controle van de waterzuivering zoveel cocaïne in het water te zitten dat je bij inademing van de waterdamp high werd. Dat verklaarde achteraf ook waarom het fietspad langs de Amsterdamse Waterzuiveringsinstallatie 1100% !! meer werd gefrequenceerd dan andere fietspaden in Nederland. En dat voor een industriegebied. Ze hadden even het idee dat er meer mensen de auto hadden ingeruild voor de fiets.

U kent misschien dat liedje : "Oh,Oh, Den Haag, mooie stad achter de duinen". Als we zo doorgaan met het milieu en de zeespiegel zo snel blijft stijgen dan is Maastricht straks de ENIGE stad achter de duinen. Daarom sluit ik nu af , nu het nog kan, met een karakteristiek stukje Maastricht;

de skyline van Maastricht 2029

Hier worden in de definitieve versie 3 opgestoken middelvingers afgebeeld.

-Let op de twee schoorstenen (links) van de cementfabriek de ENCI die onlangs flink is uitgebreid. Deze zou in 2021 stoppen, maar omdat ze net buiten de milieuzone lag heeft ze nog een vergunning gekregen tot 2050.

- Zie ook rechts de typisch Maastrichtse architectuur van de woontoren op de plaats van de voormalige St.Servaaskerk. Hierin is nu de grootste stichting van Nederland gevestigd: "De Doofpot". Dit pand is speciaal gerenoveerd voor de opvang van slachtoffers van misbruik binnen de Katholieke Kerk (gepakte nonnen en kinderen tot de leeftijd van 12jaar, 150.000 leden). Een aparte vleugel is gereserveerd voor de daders van dit misbruik (niet gepakt of veroordeeld, 350.000 leden). Deze stichting heeft overigens nadrukkelijk niets te maken met de daders van misbruik binnen de Katholieke Kerk die wel gepakt en veroordeeld zijn; die bevinden zich nl. in het Vaticaan.

Een opmerkelijke lezer zal zich nu afvragen: "Wat heeft dit laatste in Godsnaam met de Maastrichtse milieuzone te maken"? De laatste jaren was het ledental van de stichting De Doofpot zowat gehalveerd. De Katholieke Kerk verspreidde trots de mare dat dit kwam door de openbare schuldbekentnissen,boetedoeningen en compensaties van de Kerk met betrekking tot al dit misbruik. Het begon dus vruchten af te werpen.

Niets was minder waar, onderzoek mijnerzijds wees uit dat de halvering van het ledental van deze stichting voor het grootste deel kwam omdat de leden zich geen elektrische auto konden veroorloven. Ze konden hun stichting nog maar moeilijk bereiken.